

[Bolvig]

bedst, at flygtninge kan blive genbosat i områder i nogenlunde den samme kulturkreds, med nogenlunde de samme geografiske forhold. Det kan ikke lade sig gøre i denne situation. Derfor er bådflygtningenes skæbne noget, som må optage os. Vi må leve op til vores ansvar.

USA har lovet på førnævnte konference at modtage 50.000 bådflygtninge om året under forudsætning af, at andre velhavende lande også viser en vilje. Senator Dick Clark er blevet sat i spidsen for sådan et amerikansk flygtningegenbosætningsprogram og har bl. a. til opgave at kontakte andre landes regeringer. Eksemplets magt er betydningsfuld, og hvis vi viser en vilje til ekstraordinært at modtage mange flygtninge, så er det forhåbentlig et eksempel, som vil blive bemærket af andre lande, og som i hvert tilfælde vil bevirke, at USA vil modtage det meget store antal.

Minister Lise Østergaard talte om vor kvota og nævnte, at Poul Hartling havde sagt, at han ikke ønskede, at vi skulle forøge antallet af flygtninge. Nej, inden for kvotaen, men selvfølgelig bør vi da sætte den i vejret. Jeg mener da, det er rigtigt, at vi modtager flygtninge mange andre steder fra, men jeg har søgt at begrunde, hvorfor bådflygtningenes skæbne er særlig knugende. Derfor taler jeg slet ikke om kvotaen på de 500, som jeg er enig med hr. Steen Folke i burde sættes væsentligt i vejret, jeg taler først og fremmest om, at vi ekstraordinært bør gøre en indsats. Og selvfølgelig ønsker FN's flygtningehøjkommissær en sådan indsats, for det appellerede han jo på mødet før jul meget stærkt til alle de tilstedeværende lande om at gøre.

Vi bør bemærke, at repræsentanter for Malaysia og Thailand helt klart sagde til de andre lande: vi vil og vi kan ikke modtage flere. Så kan vi ikke lukke øjnene for, at vi står over for et akut uhyggeligt menneskeligt problem, for blandt alle ulykkelige mennesker – og dem er der desværre alt for mange af i denne verden – er flygtninge uden hjemstavn vel dem, der står allerlængst nede.

Fra mange debatter her i folketinget kender jeg minister Lise Østergaards varme menneskelighed og forståelse for mindre privilegerede mennesker. Derfor var jeg skuffet over minister Lise Østergaards tale, og jeg vil egentlig tro, talen ikke var skrevet af hende selv, men af embedsmænd, som sidder med

tørre tal og beregninger, og som derfor mener, at det af økonomiske og kulturelle og mange andre grunde måske ikke er heldigt, at Danmark her gør en indsats. Jeg har lyst til at citere Aktuelt, som skrev, efter at vi havde set Holocaust-filmen:

»Holocaust må ikke fortone sig. Dens appel til samvittigheden bør holdes ved lige. Holocaust skal ruste os til at sige fra over for dagens og fremtidens nød, uret og skændsel.«

I FN's menneskerettighedserklæring, § 14, står der:

»Enhver har ret til i andre lande at søge og få tilstået asyl mod forfølgelse.«

Ønsker vi ikke alle i dette folketing at leve op til FN's menneskerettighedserklæring? Hvis vi gør det, så bør vi naturligvis også vise viljen til at gøre en lille indsats for at løse det problem, som omkring det sydkinesiske hav er aldeles uløseligt. Jeg mener bestemt, Danmark har et ansvar, eller som Kumbel sagde:

»Når du la'r dit ansvar ligge, tror du vist, du har det ikke.«

Jeg nærer alligevel håb om, at det skulle være muligt, at Danmark lever op til ansvaret, håb, fordi jeg lyttede til ordførertaler fra andre politiske partier. Jeg var meget glad for, hvad hr. Robert Pedersen sagde. Jeg betragtede hr. Robert Pedersens indlæg som væsentligt mere positivt end ministerens. Når jeg er glad for det, så er det, fordi en sådan positiv holdning også kom til udtryk fra hr. Steen Folke, fru Bodil Boserup, hr. Honoré og hr. Alfred Hansen. Det skulle gøre det muligt, at Danmark gjorde en særlig indsats.

Jeg vil gerne sige til fru Bodil Boserup, der nævnte vores intentioner om at fordele flygtninge rundt omkring i landet: ja, jeg tror, det er væsentligt, jeg tror også, det kan have en positiv effekt for Danmark, hvis vi forsøger på som nation i fællesskab at løse en sådan stor opgave. Så skal flygtningene ikke kun som hidtil fordeles på vore to største byer. Jeg er sikker på, at der er vilje og forståelse for rundt omkring i lokalområderne i fællesskab at løse en sådan opgave.

Hr. Alfred Hansen spurgte, hvorfor vi lige har sagt 2.000. Vi har sagt mindst 2.000 mennesker. Det radikale venstre er meget indstillet på at ville drøfte et større antal. Vi sagde 2.000 ud fra en realistisk erkendelse af, at det